

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W sum.dk

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg

Dato: 09-10-2017

Enhed: JURPSYK
Sagsbeh.: DEPMHE
Sagsnr.: 1602205
Dok. nr.: 402512

Som opfølgning på den debat, der de seneste år har været om reaktionsmuligheder i forhold til sager med autoriserede sundhedspersoner, som er straffet for et seksuelt overgreb, skal jeg hermed orientere udvalget om den gennemgang af regelsæt på Sundheds- og Ældreministeriets område, som ministeriet har foretaget med henblik på at identificere mulige justeringer, der tjener patientsikkerheden i tilknytning til disse sager.

Baggrund

Om baggrunden for denne orientering kan jeg oplyse, at der i 2013 var opmærksomhed omkring en læge (gynækolog), der af en domstol var blevet dømt for en seksualforbrydelse (blufærdighedskrænkelser af mindreårige) i sin fritid. Lægen blev efter straffelovens regler frataget retten til erhvervs-mæssigt eller i forbindelse med fritidsaktiviteter at beskæftige sig med børn og unge under 18 år i et år. Et emne i debatten var, om det under hensyntagen til patientsikkerheden var forsvarligt, at den pågældende læge i sin speciallægepraksis et år fra dommen igen ville kunne behandle mindreårige patienter.

Der blev i lyset af denne sag stillet en række folketingsspørgsmål til tidligere minister for sundhed og forebyggelse Astrid Krag (SF) om bl.a. reaktionsmulighederne ved sædelighedsforbrydelser mod børn begået af læger.

I sine svar af 1. november 2013 på spørgsmål S 213, S 270 og S 273 lovede den tidligere minister for sundhed og forebyggelse at ville gennemgå relevante regelsæt inden for sit ministerområde med henblik på at finde mulige justeringer, der blandt andet tjener patientsikkerheden. Tilsvarende fremgår af den tidligere minister for sundhed og forebyggelses svar af 15. november 2013 på spørgsmål nr. 75 (SUU alm. del) og svar af 28. januar 2014 på spørgsmål nr. 374 (SUU alm. del). Herudover orienterede tidligere minister for sundhed og forebyggelse Nick Hækkerup (S) i svar af 28. april 2014 på spørgsmål nr. 694 (SUU alm. del) udvalget om, at arbejdet fortsat pågik, og at udvalget ville blive underrettet, når arbejdet var afsluttet.

Senest har tidligere sundheds- og ældreminister Sophie Løhde den 23. februar 2016, i forbindelse med besvarelse af samrådsspørgsmål U-W oplyst, at hun snarest ville sikre, at Sundheds- og Ældreudvalget blev orienteret om ministeriets gennemgang af relevante regelsæt.

Sammenfatning

Det er ministeriets vurdering, at der generelt er det fornødne retsgrundlag i autorisationsloven og straffeloven til at reagere overfor autoriserede sundhedspersoner, som det på grund af seksualforbrydelser ikke er ønskeligt, deltager i patientbehandling.

Vurderingen skal bl.a. særligt ses i lyset af, at Styrelsen for Patientsikkerhed (tidligere Sundhedsstyrelsen) i 2015 har foretaget en praksisændring i forhold til håndtering af

sager, hvor en autoriseret sundhedsperson har eller er under mistanke for at have begået noget strafbart. Ændringen betyder, at der nu parallelt kan køre en tilsynssag og en sag om mulig overtrædelse af straffeloven mod den pågældende autoriserede sundhedsperson.

Vurderingen skal også ses i lyset af, at Rigsadvokaten ved brev af 26. november 2015 til samtlige politikredse og regionale statsadvokater indskærpede og præciserede retningslinjerne for anklagemyndighedens orientering af Styrelsen for Patientsikkerhed om strafferetlige forhold vedrørende autoriserede sundhedspersoner.

Både Styrelsen for Patientsikkerheds praksisændring og retningslinjerne for anklagemyndighedens orientering af Styrelsen for Patientsikkerhed orienterede den tidligere sundheds- og ældreminister og den daværende justitsminister udvalget om den 23. februar 2016 i forbindelse med besvarelse af samrådsspørgsmål U-W. Den 7. juli 2016 orienterede den tidligere sundheds- og ældreminister med styrelsens redegørelse af 24. maj 2016 udvalget om udviklingen i styrelsens samarbejde med politi og anklagemyndighed.

Yderligere skal vurderingen ses i lyset af, at der mellem Regionernes Lønnings- og Takstnævn (RLTN) og Praktiserende Lægers Organisation (PLO) er indgået aftale om vandelsbestemmelse. Aftalen trådte i kraft den 1. november 2016. Vandelsbestemmelsen har til formål at sikre, at Samarbejdsudvalgene i sager, hvor en praktiserende læge er sigtet, tiltalt eller har modtaget en domsfældelse i et strafbart forhold, kan træffe afgørelse i relation til lægens fortsatte virke under overenskomsten. Ud over de allerede eksisterende sanktioner, kan Samarbejdsudvalget med vandelsbestemmelsen også træffe afgørelse om suspension af lægen eller fratagelse af ydernummer.

Der er endvidere mellem RLTN og Foreningen af Speciallæger (FAS) enighed om i overenskomstregi at udfærdige en vandelsbestemmelse.

Herudover vil ministeriet i forbindelse med kommende overenskomstforhandlinger i relation til andre grupper af sundhedspersoner end praktiserende læger og speciallæger opfordre til, at det overvejes at indsætte en tilsvarende vandelsbestemmelse i overenskomsterne. På den baggrund er der bl.a. indsat en vandelsbestemmelse i den seneste overenskomst mellem RLTN og Danske Fodterapeuter.

Ministeriet har desuden overvejet, om der i lyset af den konkrete sag er grundlag for at ændre reglerne om indhentelse af børneattester. Ministeriet finder i den forbindelse, at også alment praktiserende læger og praktiserende speciallæger, herunder gynækologer – som må antages i forbindelse med konsultationer at kunne være alene med børn under 15 år – bør omfattes af kravene om indhentelse af børneattester.

Endelig vil ministeriet se nærmere på mulighederne for at ændre reglerne om indhentelse af straffeattester i forbindelse med tildeling af ydernummer, således at straffeattesterne indeholder 10 år gamle oplysninger, i modsætning til nu, hvor der kun indhentes såkaldte private straffeattester med op til 5 år gamle oplysninger.

Regelgennemgang og vurdering

Ministeriet har som led i sin samlede vurdering lagt vægt på følgende i forhold til de forskellige relevante regelsæt:

Styrelsen for Patientsikkerheds reaktion som tilsynsmyndighed i samspil med straffeloven

I forhold til autoriserede sundhedspersoner, der på grund af deres faglige mangler eller manglende egnethed udgør en fare for patienterne, råder Styrelsen for Patientsikkerhed over en række tilsynsforanstaltninger. Styrelsen for Patientsikkerhed kan endvidere indbringe en sag for domstolene med henblik på varig autorisationsfratagelse eller varig virksomhedsindskrækning, hvor den pågældende autoriserede sundhedsperson udgør en fare for sine patienter.

Pr. 1. juli 2016 er der sket en lovændring, som betyder, at Styrelsen for Patientsikkerhed har fået forbedrede muligheder for at skride hurtigt ind over for sundhedspersoner, der udsætter deres patienter for fare. Bl.a. er der nu mulighed for fratagelse eller indskrækning af autorisation på baggrund af udenlandsk autorisationsfratagelse samt suspension af autorisation.

I forhold til autoriserede sundhedspersoner, der begår et strafbart forhold som led i arbejdet, har det tidligere været Sundhedsstyrelsens (nu Styrelsen for Patientsikkerhed) praksis at overlade sagen vedrørende det strafbare forhold til anklagemyndigheden.

Styrelsen for Patientsikkerhed har i 2015 foretaget en praksisændring i forhold til håndtering af sager, hvor en autoriseret sundhedsperson har været eller er under mistanke for at have begået noget strafbart. Ændringen betyder, at der nu parallelt kan køre en tilsynssag og efterforskes en straffesag mod den pågældende autoriserede sundhedsperson.

En domstol kan ved dom for strafbart forhold efter straffelovens § 79 frakende en autoriseret sundhedsperson retten til fortsat at udøve den pågældende virksomhed eller at udøve den under visse former, hvis det udviste forhold begrundet en nærliggende fare for misbrug af stillingen.

Styrelsen for Patientsikkerhed kan iværksætte tilsynsforanstaltninger over for autoriserede sundhedspersoner for samme adfærd, som har givet anledning til en sag om mulig overtrædelse af straffeloven og evt. dom om rettighedsfrakendelse, hvis de almindelige betingelser, herunder om fare for den pågældende autoriserede sundhedspersons patienter, er opfyldt.

Tilsvarende kan en domstol – på baggrund af en sag indbragt af Styrelsen for Patientsikkerhed – idømme virksomhedsindskrækning eller autorisationsfratagelse efter autorisationsloven på baggrund af samme adfærd, som har givet anledning til en straffesag og evt. dom om rettighedsfrakendelse, hvis de almindelige betingelser er opfyldt.

Styrelsen for Patientsikkerheds afgørelser om tilsynsforanstaltninger og sagsanlæg i h. t. autorisationsloven må dog ud fra retssikkerhedsmæssige betragtninger i denne sammenhæng overvejes nøje, idet Styrelsen for Patientsikkerheds dispositioner i forhold til den pågældende autoriserede sundhedsperson kan minde om en (administrativ) ændring/skærpelse af en straffedom.

Endvidere har Styrelsen for Patientsikkerhed mulighed for at iværksætte tilsynsforanstaltninger overfor en autoriseret sundhedsperson, i forhold til hvilken der under en

straffesag er taget stilling til en påstand om rettighedsfrakendelse, hvis faren for patientsikkerheden vurderes på baggrund af anden eller yderligere adfærd end den, der lå til grund for dommen i straffesagen.

I det omfang en autoriseret sundhedsperson begår noget strafbart i sin fritid, kan anklagemyndigheden nedlægge påstand om rettighedsfrakendelse efter straffelovens § 79, hvis anklagemyndigheden vurderer, at det udviste strafbare forhold begrunder en nærliggende fare for misbrug af stillingen. Endelig stillingtagen sker i en straffesag.

Styrelsen for Patientsikkerhed har derimod som udgangspunkt ikke mulighed for at iværksætte tilsynsforanstaltninger over for autoriserede sundhedspersoner, der uden for arbejdet har begået noget strafbart.

Oplysninger fra straffesager om en autoriseret sundhedspersons misbrug, sygdom eller seksualforbrydelser, der ikke direkte vedrører denne faglige virksomhed, vil dog efter omstændighederne kunne medføre, at der indledes en sag om den pågældendes egnethed.

Styrkelse af samarbejde mellem anklagemyndighed og Styrelsen for Patientsikkerhed
Endelig er det overvejet, om der til gavn for Styrelsen for Patientsikkerheds tilsyn med autoriserede sundhedspersoner kan peges på muligheder for at styrke samarbejdet mellem anklagemyndighed og Styrelsen for Patientsikkerhed i tilknytning til straffesager mod autoriserede sundhedspersoner.

Der kan i denne sammenhæng henvises til justitsministerens svar af 17. december 2015 på Folketingets Sundheds- og Ældreudvalgs spørgsmål 144 (SUU alm. del), hvori samarbejdet mellem anklagemyndigheden og Styrelsen for Patientsikkerhed er nærmere beskrevet, og hvoraf følgende fremgår:

”Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten, der har oplyst følgende:

”1. Politiets videregivelse af oplysninger til sundhedsmyndighederne

Rigsadvokatens meddelelse nr. 10/2007 om straffesager mod sundhedspersonale fastlægger retningslinjer for politiets og anklagemyndighedens behandling af straffesager mod sundhedspersonale. Meddelelsen beskriver bl.a., hvornår straffesager mod sundhedspersoner skal forelægges for de sundhedsfaglige myndigheder, samt hvornår de sundhedsfaglige myndigheder skal underrettes om sagens udfald.

Det fremgår af meddelelsen, at det vil være relevant at forelægge sager vedrørende sundhedspersonalets udøvelse af deres faglige virksomhed for Styrelsen for Patientsikkerhed, hvis patienten (eller den, der varetager patientens interesser) har indgivet politianmeldelse uden samtidig at klage til Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn, jf. § 2, stk. 1, i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet. Sager, der forelægges, kan f.eks. være straffesager om

- overtrædelse af lov om autorisation af sundhedspersoner og om sundhedsfaglig virksomhed eller af straffeloven ved udøvelse af faglig virksomhed
- fejl eller ulykker i forbindelse med benyttelse af medicinsk udstyr
- overtrædelse af sundhedsloven, herunder problemstillinger om ligsyn og obduktion mv. samt om transplantation, sterilisation og kastration eller om svangerskabsafbrydelse

- særligt alvorlige eller principielle forhold, hvorom Styrelsen for Patientsikkerhed eller Sundhedsstyrelsen tidligere har udsendt cirkulærer, vejledninger eller retningslinjer til sundhedsvæsenet og dets personale
- ansvarsfordelingen mellem flere sundhedspersoner af forskellig titel og/eller uddannelse og mere specielle sundhedsfaglige spørgsmål, hvor der findes behov for uddybende spørgsmål eller afklaring af gældende rutiner inden for sundhedsvæsenet.

Derudover skal en række sager – der ikke nødvendigvis vil vedrøre sundhedspersonalets udøvelse af deres faglige virksomhed – altid forelægges for Styrelsen for Patientsikkerhed. Det drejer sig bl.a. om følgende sager:

- Sager vedrørende lov om markedsføring af sundhedsydelser,
- sager om kvaksalveri, jf. kapitel 26 i lov om autorisation af sundhedspersoner og om sundhedsfaglig virksomhed samt
- sager, der rejser spørgsmål om rettighedsfrakendelse, jf. straffelovens §§ 78-79.

Hvis en straffesag mod en sundhedsperson har været forelagt for en sundhedsfaglig myndighed, skal denne myndighed snarest muligt efter afslutning af straffesagen underrettes om sagens endelige udfald. En sundhedsfaglig myndighed, der har anmeldt en straffesag til politiet, skal ligeledes snarest muligt efter afslutning af sagen, underrettes om sagens udfald.

2. Politiets videregivelse af oplysninger til Rigsadvokaten

Justitsministeriets cirkulære nr. 64 af 29. juli 2005 med senere ændringer (indberetningscirkulæret) foreskriver, at politikredsene skal indberette straffesager mod personer, der er ansat i den offentlige forvaltning.

Det følger af cirkulæret, at straffesager mod offentligt ansatte sundhedspersoner skal indberettes, hvis der rejses sigtelse for overtrædelse af straffeloven, lov om euforiserende stoffer eller våbenloven. Ved overtrædelse af andre love skal sagen først indberettes, når sagen afsluttes, og kun i de tilfælde hvor den pågældende idømmes højere straf end bøde.

Indberetninger efter cirkulæret skal ske til Rigsadvokaten, medmindre andet er angivet i cirkulærets § 2 (f.eks. skal indberetning ske til Forsvarsministeriet, hvis der er tale om en sundhedsperson, der er ansat i forsvaret). Rigsadvokaten overvejer herefter, om der er grundlag for at underrette ansættelsesmyndigheden og andre relevante myndigheder, herunder sundhedsmyndighederne, om sagen.

Endvidere følger det af indberetningscirkulæret, at politikredsen til Rigsadvokaten skal indberette straffesager mod personer, der er ansat uden for den offentlige forvaltning, hvis der er tale om sager vedrørende seksuelt misbrug af børn mv. begået af personer, der som led i deres ansættelse eller beskæftigelse har direkte kontakt med børn under 15 år, eller personer, der som led i ansættelsen eller beskæftigelsen færdes fast blandt børn under 15 år. Denne del af indberetningscirkulæret angår personer, der særligt og ikke blot lejlighedsvis er beskæftiget med børn. I forhold til sundhedspersoner betyder det, at børnelæger, børnepsykologer og ansatte på en børneafdeling eller en institution med børn vil være omfattet af indberetningsordningen, hvorimod f.eks. en almen praktiserende læge, der i sin klinik bl.a. tilser og behandler børn, ikke vil være omfattet. Efter at Rigsadvokaten har modtaget en indberetning, overvejer Rigsadvokaten, om der er grundlag for at underrette ansættel-

sesmyndigheden og andre relevante myndigheder, herunder sundhedsmyndighederne, om sagen.

Indberetningscirkulæret udelukker ikke, at politikredsen i andre end de ovenfor nævnte tilfælde indberetter en straffesag vedrørende en sundhedsperson til Rigsadvokaten. Dette kan ske med henblik på, at sundhedsmyndighederne eller en arbejdsgiver underrettes om sagen, hvis denne kan have betydning for den pågældendes stilling eller virksomhed.

Rigsadvokaten har ved brev af 26. november 2015 gjort politikredsene opmærksomme på, at det også i straffesager mod sundhedspersonale, der ikke er omfattet af indberetningscirkulæret, altid skal overvejes, om Rigsadvokaten skal underrettes om sagen. Det kan ifølge brevet f.eks. være relevant, hvor en privatpraktiserende læge krænker en patients blufærdighed eller begår andre fysiske overgreb mod den pågældende, eller hvor en social- og sundhedsassistent, der er ansat i et privat vijkarbureau, begår tyveri.

3. Persondatalovens regler

Det bemærkes, at en indberetning i de nævnte tilfælde alene kan foretages, hvis persondatalovens betingelser for videregivelse af oplysninger om strafbare forhold er opfyldt. Det følger således af persondatalovens § 8, stk. 2, nr. 2 og 3, at oplysninger om strafbare forhold må videregives, hvis videregivelsen sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrundes hemmeligholdelse, herunder hensynet til den, oplysningen angår, samt hvis videregivelsen er nødvendig for udførelsen af en myndigheds virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe. Disse betingelser gør sig også gældende for politiets og anklagemyndighedens videregivelse af oplysninger.””

Ansættelsesretlige sanktioner

Overfor autoriserede sundhedspersoner ansat i det offentlige er der mulighed for ansættelsesretlige sanktioner, hvis den pågældende enten i eller uden for tjenesten fx har begået noget strafbart, som gør den pågældende uværdig til den agtelse og tillid, som stillingen kræver (det såkaldte decorumkrav). For tjenestemænd gælder kravet direkte i medfør af tjenestemandsløven og KL-tjenestemandregulativet. For overenskomstansatte m.fl. i det offentlige antages et tilsvarende krav endvidere at gælde på ulovbestemt grundlag. Dette kan udledes af domstolenes, de faglige voldgiftsretters og Folketingets Ombudsmands praksis.

Reaktioner i h.t. speciallægeoverenskomsten

I forhold til den konkrete sag om gynækologen, har der været en proces i klageorganerne i henhold til overenskomsten mellem RLTN og Foreningen af Praktiserende Speciallæger (FAS). Speciallægelandsarbejdsudvalget har taget konkret stilling til, om det forhold, at den pågældende gynækolog er dømt for blufærdighedskrænkelser af mindreårige i sin fritid, har karakter af en misligholdelse af overenskomsten, som kan medføre udelukkelse fra at praktisere efter overenskomsten.

Speciallægelandsarbejdsudvalget har vurderet, at der inden for overenskomst om speciallægehjælp ikke findes mulighed for at fratage speciallægens ydernummer i tilfælde med domsfældelse for strafforhold, som ikke samtidig er en overtrædelse af overenskomsten. Det blev følgelig vurderet, at straffedommen i forhold gynækologen

ikke får konsekvenser for, hvorvidt gynækologen kan opretholde sit ydernummer under overenskomst om speciallægehjælp.

Ministeriet har noteret sig, at der mellem RLTN og Praktiserende Lægers Organisation (PLO) er indgået aftale om en vandelsbestemmelse.

Ligeledes har ministeriet noteret sig, at der mellem RLTN og FAS er enighed om i overenskomstregi at udfærdige en vandelsbestemmelse.

Ministeriet vil i forbindelse med kommende overenskomstforhandlinger i relation til andre persongrupper end de persongrupper i sundhedsvæsenet, der vil være omfattet af ovennævnte nye og kommende vandelsbestemmelser, opfordre til, at det overvejes, om der skal indføres en vandelsbestemmelse i overenskomsterne. På den baggrund er der bl.a. indsat en vandelsbestemmelse i den seneste overenskomst mellem RLTN og Danske Fodterapeuter.

Værdighedskrav for læger

I 1951 blev der gennemført en generel ændring af reglerne om fortabelse af rettigheder som følge af straf, således at reglerne herom som udgangspunkt blev samlet i straffeloven. I den forbindelse blev lægelovent ændret, således at det særlige værdighedskrav til læger udgik. Forud herfor var der mulighed for at frakende en læge sin autorisation, hvis den pågældende som følge af en dom for en strafbar handling ikke kunne anses for værdig til den for en læge fornødne tillid.

I samme anledning blev værdighedskrav i tilknytning til en række andre rettigheder til at udøve erhverv tilpasset straffelovens nye regler om rettighedsfrakendelse.

Det er i forbindelse med denne regelgennemgang overvejet, om de gældende reaktionsmuligheder overfor autoriserede sundhedspersoner, der begår seksualforbrydelser, kan suppleres ved (gen)indførelse af et værdighedskrav for autoriserede sundhedspersoner, som blev afskaffet i 1951. I for eksempel Norge gælder der et værdighedskrav for sundhedspersoner.

Det er dog ministeriets vurdering, at på grund af et sådant værdighedskravs meget indgribende karakter, bør der udvises tilbageholdenhed med (gen)indførelse heraf.

Der er herved lagt vægt på, at der allerede er mulighed for at varetage væsentlige hensyn til beskyttelse af patienten i relation til autoriserede sundhedspersoner, der dømmes for en strafbelagt lovovertrædelse, og/eller autoriserede sundhedspersoner, der enten ikke er egnede (sygdom/misbrug) eller som i deres virksomhed har udvist grov forsømmelighed. Efter straffelovens § 79 kan en domstol ved dom for strafbart forhold således frakende en autoriseret sundhedsperson retten til fortsat at udøve den pågældende virksomhed eller at udøve den under visse former, hvis det udviste strafbare forhold begrunder en nærliggende fare for misbrug af stillingen. Herudover varetages hensynet til at undgå fare for patientsikkerheden i Styrelsen for Patientsikkerheds tilsynssager.

Der er endvidere lagt vægt på, at overvejelser om (gen)indførelse af et værdighedskrav for autoriserede sundhedspersoner også ud fra en lighedsbetragtning kan give anledning til mere generelle overvejelser om (gen)indførelse af værdighedskrav for en række andre erhverv.

Der er også lagt vægt på, at administrationen af et værdighedskrav for autoriserede sundhedspersoner ikke hører under kerneområdet af den faglige ekspertise, som Styrelsen for Patientsikkerhed har som landets øverste sundhedsfaglige myndighed. Den faglige ekspertise er således knyttet til vurderingen af, om en autoriseret sundhedsperson som led i sit faglige virke har levet op til de til enhver tid gældende krav om omhu og samvittighedsfuldhed. Administrationen af et almindeligt værdighedskrav må derimod antages at ville blive anvendt i forhold til autoriserede sundhedspersoner, som har begået en strafbar handling uden for deres faglige virksomhed.

Ministeriet fastholder i denne sammenhæng den linje, som ministeriet tidligere har anlagt i relation til dette spørgsmål.

Børneattester og straffeattester

Herudover har ministeriet overvejet, om den konkrete sag med gynækologen bør give anledning til at ændre i reglerne om indhentelse af børneattester.

Det vigtigste anvendelsesområde for ordningen med børneattester er tilfælde, hvor ansættelsen eller beskæftigelsen skaber grundlag for et tillidsforhold mellem den voksne og et barn, men ordningen er ikke begrænset hertil. Tilfælde, hvor kontakten med børn alene sker, mens børnene er ledsaget af deres forældre eller lærere, pædagoger eller lignende – dvs. hvor børnene ikke er alene med den ansatte eller beskæftigede – omfattes ikke.

På sundhedsområdet medfører reglerne, at der er krav om indhentelse af børneattest for ansat personale på børneafdelinger og børne- og ungdomspsykiatriske afdelinger, herunder sådanne private klinikker, samt personale ansat i den kommunale sundhedstjeneste. Endvidere har regionerne pligt til at indhente børneattest for børne- og ungdomspsykiatere, pædiatere og psykologer, der har overenskomst med RLTN. Reglerne gælder alene, hvis disse personer som led i deres arbejde skal have direkte kontakt med børn under 15 år eller skal færdes blandt børn under 15 år og derved har mulighed for at opnå direkte kontakt med disse. Derudover er der krav om, at den ansatte har en fast tilknytning til arbejdsstedet. Reglerne om børneattester regulerer ikke eventuelle ansættelsesretlige konsekvenser af en dom for overgreb mod børn.

Som det fremgår, er alment praktiserende læger og praktiserende speciallæger, herunder gynækologer, ikke omfattet af reglerne på sundhedsområdet. Det er imidlertid ministeriets opfattelse, at også alment praktiserende læger og praktiserende speciallæger – som må antages i forbindelse med konsultationer at kunne være alene med børn under 15 år – bør omfattes af kravene om indhentelse af børneattester.

Endelig vil ministeriet se nærmere på mulighederne for at ændre reglerne om indhentelse af straffeattester i forbindelse med tildeling af ydernummer, således at straffeattesterne indeholder 10 år gamle oplysninger, i modsætning til nu, hvor der kun indhentes såkaldte private straffeattester med op til 5 år gamle oplysninger.

Med venlig hilsen

Ellen Trane Nørby